

Nummer 12

15. Juni 1910

59. Aargang

„Mormonismen“ bedømt efter dens Frugter.

Af Eldste J. M. Sjødahl.

Naar man undersøger et Religionsfællesskabs Fordringer, er det nødvendigt at tage med i Betragtning den Virkning, det udøver paa deres Liv og Karakter, som slutte sig til det, og dets Indflydelse i det Hele taget. Hvis „Træet kendes paa Frugten“, kan det samme siges om Værdomsprincipper. Det Træ, der frembringer gode Frugter, kan ikke være raaddent.

Derfor er det rigtigt at henvise til Evangeliets Virkninger i Begyndelsen af vor Æra som en Stadsfæstelse af Sandheden af dets Paastand; thi disse Virkninger eller Frugter ere vel kendte og have Krav paa, at der tages Hensyn til dem. Paulus henviste til, at nogle af Korinthierne havde været løsgagte, Horkarle, Tyve og Drukkenbolte, inden de annammede Evangeliet; „men nu“, siger han, „ere I aftvættede, men I ere helliggjorte, men I ere retfærdiggjorte, ved den Herres Jesu Navn og ved Guds Aand“. (1. Kor. 6: 11.)

Peter taler om, at nogle af de Omvendte „i den forgangne Tid af deres Liv havde bedrevet Hedningernes Villie, vandrende i Uterlighed, Dyster, Fylderi, Fraadseri, Drukkenskab og stændig Afgudsdyrkelse“ (1. Peter 4: 3.), men disse Syndere, som levede i en saa vellystig og løsgagtig Tidsalder og under den daarligste Regjeringsform, bleve omvendte, netop fordi de i Hjertet vare mere ædle og dydige end deres Omgivelser. Dette have alle frifindede og rettænkende Skribenter fra den Tid ind-

rømmet. Saaledes siger Clement i Rom i Aaret 100 efter Kristus: „Hvo levede iblandt eder, som ikke maatte paastjønne eders alvorlige og moderate Fromhed og eders store Gjæstfrihed? I ere ydmyge og ikke hoffærdige, tilfredse for det daglige Brød, som Gud giver, og med Flid høre I hans Ord og forøges i Godgjørenhed.“

Justin Martyr (Aaret 165), tidligere en platonisk Filosof, siger: „Vi, som elskede Løsaagtighed, iagttage nu den strengeste Sædelighed; vi, som før hengave os selv til Trolddom, hengive os nu fuldstændig til den sande og levende Gud, og vi, som før vurderede Penge og Guds højere end noget Andet, give det Alt til fælles Brug og dele om til Enhver ifølge hans Behov.“

Man har antaget, at den „Forenede Orden“, om hvilken vi kunne læse, og som blev indstiftet i Jerusalem ved den kristne Kirkes Begyndelse, ikke varede længe. Men ifølge Justins Udsagn maa nævnte Orden have været i Virksomhed mere end 100 Aar efter Kristus. Minucius Felix siger til en hedensk Modstander: „Du straffer Synd, naar den er begaaet; men vi tro, at det er Synd blot at tænke en syndesuld Tanke. Det er med diue Tilhængere, at Fængslerne ere overfyldte, men ikke en eneste Kristen findes der, uden det er en Overløber eller en Apostat.“

Men Evangeliets Indflydelse blev ogsaa synbar blandt de Hedningnationer, som hørte og annammede det. Saaledes forsvarede Lykurgus og Solon i Grækenland Uhydsighed, og i Rom blev den offentlig praktiseret og bifaldet, medens næsten alle Fortidens Nationer siges at have tilskyndet til og bifaldet Selvmord. Mennekeofringer og Udsættelse af spæde Børn var ogsaa tilladt og gængs; men overalt, hvor Evangeliet blev prædiket og antaget, bleve saadanne Handlinger ikke alene forkastede, men endog helt udryddede. At dette var Evangeliets og ikke Civilisationens Værk ses deraf, at det var blandt Nationer, som stode langt over den ydmyge og fattige Kristen i Kultur og Dannelselse, at disse Vildfarelser og Udsættelser florerede. Civilisationen kan ikke undertrykke Synden; det kan kun Evangeliet.

En anden af Evangeliets Frugter var de mange Velgjørenhedsstiftelser, som altid oprettedes, hvor det vandt Indgang. At afhjælpe Nød og tage Vare paa de Fattige er altid et af Kristendommens Særkender. Evangeliet vilde, dersom det var bleven ret forstaaet, forlængst have standset al Krig, hindret Slaveri, ophævet Tyranni og i Stedet gjort alle Menneker til Brødre; thi herpaa gaa dets Værdomme ud, og naar det anvendes ret, ville de udrydde al Elendighed fra den menneskelige Familie.

Disse Resultater ere i Sandhed forunderlige og kunne med fuld Ret anføres som usvigelige Beviser for Sandheden af Evangeliet. Men ere lignende Resultater mindre stærke Beviser for den guddommelige Ægthed af Joseph Smiths Budskab, naar det kan bevises, at de ogsaa

altid følge Antagelsen af dette? Vi tro det ikke. Faktum ligger aaben for Enhvers Underjøgelse. Vi behøve ikke at henføre til sundne Tidens Oldtidslevninger for at konstatere Virkningen paa det Folk, som har annammet dette Evangelium. De Sidste-Dages Hellige leve i Dag, og deres Værk ligger aabent, saa at det kan bedømmes af Alle. Enhver ærlig Forster vil finde, at de Frugter, som frembringes blandt de Hellige, ere nøjagtig de samme, der fandtes blandt de første Kristne, og til hvilke der i Fortid er bleven henført i det Foregaaende.

Vi paastaa ikke, at Enhver, som siger sig at være en Sidste-Dages Hellig, er et usejlbart Vidnesbyrd om Mormonismens guddommelige Ægthed; men enhver Bekjender af Kristendommen var heller ikke et usejlbart Vidnesbyrd om Kristendommens Ægthed; tværtimod var der Mange selv i den apostoliske Tid, som ved deres Liv og Handlinger viste, at de kun vare Bekjendere og intet andet. Og dette er jo ikke nok; thi en Person kan let bekjende sig til Noget, han ikke er. Vi paastaa heller ikke, at de Sidste-Dages Hellige som et religiøst Samsund ere de bedste Folk paa Jorden. Dette kunne vi ikke afgjøre, og det vedrører ikke det foreliggende Spørgsmaal. Hvadenten de Hellige, taget som et Hele, ere de bedste Folk eller ikke, er saa meget dog sikkert, at de paa deres nuværende Trin af Udvikling have naaet en høj Grad af Udmærkelse; men heller ikke dette har Betydning med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal.

Hvad vi paastaa, og hvad vi opfordre Enhver til at undersøge for sig selv, er, at naar det Budskab, der er bragt ved Profeten Joseph Smith, i Ærlighed annammes og praktiseres, saa har det Evne til at forandre Menneſter til det Bedre og fremavle Frugter i Skikkelse af Tro, Haab og Kjærlighed, hvorved dets guddommelige Oprindelse konstateres; thi hverken Falskhed eller Bedrageri kan frembringe saadanne herlige Frugter. Dette er vor Paastand, og Kjendsgjerninger tale højere end Ord.

Vi leve i en Tid, hvor det sociale Spørgsmaal truer med at ryste Samsundet i sin Grundvold. Hvor i den hele vide Verden har dette vanskelige Spørgsmaal fundet en tilfredsstillende Løsning for alle deri Interesserede? Ikke blandt de forstjellige religiøse Samsund paa Jorden; heller ikke blandt Kapitalisterne; ikke blandt Anarkister, Kommuniste, Socialister eller Nihilister; men kun blandt de Sidste-Dages Hellige. Over Tærffelen af deres fredelige Hjem har dette brydsomme Spørgsmaal — dette Spøgelse, for hvilket den hele Verden ryster — ikke Magt til at træde. I Bjergenes Dale, og hvorsomhelst de Hellige forsamles, blive de med dette Spørgsmaal forbundne Besværligheder ukjendte, og de ville vedblive at være det, saalænge det sande Evangelium læres iblandt dem.

Fremdeles: Hvem har tilfredsstillende løst det store Spørgsmaal angaaende Kjønnes sande Forhold overfor hinanden ved at erkjende

hæderligt Ægteskab at være af himmelsk Oprindelse og af evig Betydning, hvorved den store Syndsølge standses, som i Dag truer hele Verden, og hvorved Fred og Lykkelighed sikres Alle? Vi svare: De Sidste-Dages Hellige. En af de første Frugter af deres Lærdomme er absolut Renhed og Sædelighed.

Videre: Hvem fylde som Forbrydere Fængslerne? Ikke Sidste-Dages Hellige; nej, men Udenforstaaende, Saadanne, som altid tale og skrive om „Mormonerne's Degradation“. Det er de forskjellige kristne Samfund, der yde Stof til at fylde Fængslerne. Alene dette Faktum bør være nok til at overbevise Verden om, at det Budskab, som Joseph Smith bragte, er fra Gud. Det bør være tydeligt, at Lærdomme, der ere stærke nok til at holde Menneskeheden borte fra Overtrædelser, til hvilke ethvert Hjerte mere eller mindre fristes, maa være fra Gud.

Vi kunne spørge: Hvem er det, som fylde Drickehuse og Spillebuler? Hvem er det, som sværge, lyve og bagtale, som ere stolte, forsængelige, dovne og urene? Ingen af dem, der have annammet Evangeliet, i Virkeligheden ingen sand Sidste-Dages Hellig. En saadan er afholdende, flittig, ydmyg, ren, kjærlig, overbærende, taalmodig, glad og gudsfrygtig; med eet Ord, han bærer Retfærdighedens Frugter. Det er den Slags, som Evangeliet's sande Efterlevelse altid og allevegne fremavler.

Dersom vi kunde fremstille de mange Tilfælde, hvor Mennesker, som i alle Henseender vare verdsligjindede og vandrede i Synd, ved at annamme Evangeliet ere blevne fuldstændig forandrede, da vilde det blive et uomstødeligt Bevis paa Mormonismens Ægthed. Tusinder kunne bevidne dette — Mænd, som vare faldne paa Bejen til Degradation og Ruin, Familier, som have gjenerholdt deres Kjære, til glædelig Gjenforening, til Dyd, til Samfundet og til deres Gud.

Sluttelig: Har Verden noblere Exempler at fremvise paa Selvforsvarelse, Tro, Paalidelighed og Udholdenhed under Forfølgelse og Lidelser end netop mange af disse foragtede og forhadte Efterfølgere af den martyrkronede Profet? Sandt er det, at Forfølgelser have raset mod de Hellige, men ligesom Palmetræet, der voxer sig højere, jo større Byrde det bærer, saaledes have de staaet uroffelige og taalmodigt udholdt deres Lidelser, vel vidende, at efter Alt er Gud den Største, og styrket ved den Overbevisning have de roligt mødt deres Skjæbne og i Tro og Haab hævet sig over deres Anslag, som ikke kjendte Gud. Saaledes er Effekten af det Budskab, vi her have under Overvejelse. Med fuld Føje kunne vi spørge, om det er muligt, at saadanne rige Frugter af Tro, Haab og Kjærlighed kunne frembringes fra et System, som et dødeligt Menneske har opfundet? En ærlig Undersøger maa svare benægtende herpaa. „Men Aandens Frugter ere Kjærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, Sagtmodighed og Udholdenhed.“

(Gal. 5: 22.) Det er derfor uomstødeligt sandt, at hvor disse Frugter findes, der er Guds Land tilstede.

Herved komme vi da altsaa igjen til den samme Konklusion, at Profeten Joseph var sendt af Gud. Hvis han ikke var det, saa er hans hele Liv en uopløselig Gaade og hans Værk et uigjennemtrængeligt Mysterium. Da have vi i ham et, af et Menneffe dannet, System af Lærdomme til Menneffehedens Frelse, en Religion, som ved sig selv kan fremaae Landens Frugter i Lighed med Kristi Evangelium. Og alt dette kun ved menneskelig Visdom? Kan da noget rationelt Menneffe for et Øjeblik tro, at Djævelen, selv om han var villig dertil, kunde istandbringe et System, hvis moralske Effekt vilde blive Hellighed og Renhed? Ideen er saa absurd, at den end ikke er en Tanke værd. Reverend Lamb har udtalt, at „Mormontroen“ mulig har sin Tilbliven i en dæmonisk, hvilket skal forstås som djævelsk, Paavirkning — en theologisk Mulighed, som den værdige Herre maa have lært fra Fari-sæernes Opfattelse, da de følte sig besværede og forvirrede over Guds Magts Tilkjendegivelse i Kristus.

Ingen ærlig Mand, hvor god Mening han end maa have om Djævelen, kan oprigtig tro, at Guds svorne Modstander vil gjøre en Mand hellig og dydig. Vigesaa lidt vil det blive muligt for menneskelig Visdom uden Guds Hjælp at gjøre det. Den eneste Løsning paa det indviklede Spørgsmaal er at erkjende Herrens Haand og i Ydmyghed bøje os for det Budskab, han har sendt ved Profeten Joseph Smith.

Tempelpladsen forskjønnes.

Tempelpladsen i Salt Lake City er alle Sidste-Dages Helliges Stoltthed og Glæde; thi lige siden Præsident Brigham Young lagde Hjørnestenen til Templet den 6. April 1853, indtil det 40 Aar senere efter at være fuldført indviedes til Brug den 6. April 1893, var den Plads et Centrum, om hvilket Mormonsfolkets helligste og varmeste Interesser samlede. Det store Foretagende paabegyndtes, medens de Hellige vare fattige, under de mindst bekvemme Forhold; thi Folket manglede næsten Alt, endog det Nødvendigste; men medens Befolkningen selv paa saa Undtagelser nær endnu levede i Jordhytter, gif dens Tante og Handling ud paa at „bygge Herren et Hus“, og flittige som Myrer slæbte de Alle Sten til det Sted, hvor nu det dejlige Tempel staar som et mægtigt Vidnesbyrd om de Helliges dybe Respekt for deres Gud og Religion. Og endda ere 3 andre Templer, om end af ringere Pragt, men i samme Hensigt, opførte, et i Nord, et i Midten og et i Syd af deres Land, Utah. De mangfoldige Turister, der aarlig besøge

Salt Lake City, ere alle enige om, at Templet med dets Omgivelser er en af Stadens nobleste Seværdigheder. Der er foretaget meget for at gjøre Stedet saa smukt og tiltrækkende som muligt; der er anlagt grønne Plæner, smagfulde Buskpartier og yndige Blomsteranlæg. I de senere Aar er der tillige oprettet et „Informations-Bureau“, forsynet med Kirkens saavel doktrinære som historiske og illustrerede Litteratur, og her ere Damer og Herrer rede til at give Turister og andre Besøgende alle ønskede Oplysninger. Vitre Anti-Mormoner, som leve i Staden, gjorde det nemlig til deres Mission ved Hjælp af Drostekasse og andre velvillige Bevisere at fremstille Folket og Staden i et saa usandsfærdigt og ufordelagtigt Lys som muligt, og da Kirkens Ledere mente, at det var uundværdigt at „kjøbe Havre af Gaasen“, blev nævnte Bureau oprettet. Saa nyttigt og velsignelsesrigt er dette blevet, at en Forøgelse af Materiel, Udvidelse af Lokalerne og hyderligere Forstjønning af Omgivelserne er bleven anset for at være nødvendig. Hertil er der fornylig af Kirkens Fond bleven bevilget en Sum af 37,000 Kr. Deraf skal 11,000 Kr. anvendes til Cementveje omkring Tabernaklet og det Øvrige til Udvidelse af Bureaubygningen. Denne vil mod Øst faa en Tilbygning, 30 Fod bred og 30 Fod lang, hvor der skal indrettes et rummeligt Læseværelse og et Skriveværelse samt et Privatkontor og Bibliothek. Det nuværende Modtagelsesværelse vil blive sat i Forbindelse med Læseværelset ved en smuk Korridor. I disse Værelser vil der forefindes elegante Skriveborde med Skrivematerialier, ligesom Blade og Tidsskrifter ville være fremlagte for Turister og Besøgende. Der vil ogsaa blive indrettet komfortable private Værelser for Damer og Herrer.

Alt dette skal være færdigt inden denne Maanedes Udgang for at staa rede til at modtage den store Strøm af Turister, som i Reglen besøge Salt Lake City i Juli og August. Siden Bureauets Aabning for 8 Aar siden have 1,500,000 Fremmede indført deres Navne i Bøgerne, men der er maaske 500,000 flere, som have besøgt Stedet, uden at deres Navne ere blevne indførte, saasom Børn eller Medlemmer af Familier, hvor kun Faderen har indført sit Navn.

Dette er altsammen et glædeligt Tegn paa Kirkens herlige Væxt og Forbedring. I intet andet religiøst Samsfund kan man i Dag se det Materielle og det Mandelige saa egalt gaa Haand i Haand som netop i Mormontirken. Vi forvente, at Messias skal komme, naar Folk og Jord ere beredte for ham. Denne Gang vil han ingen Marrekaabe bære, og ingen Tornekrone vil saare hans rene Pande; han vil ikke blive mishandlet i „fine Benner's Hus“ som for 1900 Aar siden; men han vil komme til det Folk, som vil berede ham en hellig og hjertelig Modtagelse, det Folk, som har bygget ham et Hus, og som søger at rense sin Stads Gennemærker for Alt, hvad der er vanhelligt og urent. Ingen

ringere Opgave have de Sidste-Dages Hellige stillet sig: Begyndelsen var god, Fortsættelsen herlig, og Fuldbendelsen er helliget Messias, Fredsfyrsten, for med ødsel Haand „at gjøre hans Fødders Sted herligt“.

Kronjuvelerne.

I umindelige Tider have Englands Kronjuveler været opbevarede i det gamle „Tower“, og Enhver, der har besøgt Towers skumle Haller og Kjældere, vil erindre at have set dem ligge indenfor et ikke videre solidt Gitter og faa godt som uden Bevogtning. Man synes ikke at have forudsat den Mulighed, at Indbrudstyve ved Nattetid vilde gjøre et Forsøg paa at rane dem, og dette kunde dog faktisk være lykkedes.

Nu har man dog taget Forholdsregler for at forhindre det. De Skatte, der ligge i „Tower“, ere næsten uvurderlige. Mellem Kronjuvelerne findes nogle af de berømteste Brillanter som „Rooh-i-Noor“, „Stormogulen“ og den berømte „Cullinan“ Brillant, som Transvaal skjænkede Kong Edward. Man har i et af Towers Taarne indrettet et særligt bombefast og ildfast Rum, hvor Kronjuvelerne ere anbragte. Gulvet bestaar af 6 Tommer tykke Fliser, som intet Brækjærn kan faa Magten med, og de tykke Ruder, bag hvilke Juvelerne ere udstillede, ere beskyttede med et tæt Gitter af Staalstænger. Til hver Laas hører der flere Nøgler, og om Natten ere Kostbarhederne indelukkede i Staalstrin, som det vil være umuligt at faa brudt op. Skulde alligevel nogle Indbrudstyve forsøge paa at faa Fingre i Herlighederne, vil det gaa dem ilde. Thi næppe faa de sat Filen i Arbejde mod Staalstængerne, før en elektrisk Strøm sluttet, der sætter en halv Snes elektriske Klokker omkring i Soldaternes Vagtstuer i Bevægelse. Saavidt man kan domme, ere de engelske Kronjuveler da beskyttede mod Langfingrene. Men det er jo ogsaa Millioner, det drejer sig om at beskytte, for ikke at tale om den historiske Værdi, disse Skatte have.

Tankeprag.

Du Liv, der stærkt i Pulsen slaar og banker lystigt i min Tinding,
 Hvorfor er Du saa kort en Binding, der sjældent kommer, hurtigt gaar?
 O rul i mine Aarer fuldt!
 O skjænk mig i min Ungdom Kræfter!
 Spræng Sjælens Baand, giv hvad jeg higer efter!
 Væjjæl mig naadigt, styrk mig huldt!

Onsdag den 15. Juni 1910.

Værd af efterligne.

Redenfor give vi Blads for en Skrivelse til Missionspræsident Andrew Jensen, hvis Indhold har mere end almindelig Interesse, fordi det er et nyt Udslag af vor Missionsvirksomhed; det bringer nemlig nye og forøgede Kræfter i Anvendelse, lægger Ansvar og Interesse over paa flere Hænder og nyttiggjør lokale Hjælpere, som før vare passive, ved at lade dem medvirke ved Skriftomdeling og ved Indbydelse til Møder. Vi anbefale noget Dignende i den hele Mission; thi Virksomhed, saavel aandelig som legemlig, er Livets Indikator i hele Naturens Rige.
 Red.

Kristiania, Norge, den 1. Juni 1910.

Missionspræsident Andrew Jensen,

Kjære Broder!

Herved har jeg den Ære at indsende Rapport over den nystiftede Skriftforenings Virksomhed i Maj Maaned i denne Gren. Tanken om at oprette den Forening, der nu har begyndt sin Virksomhed i Kristiania Gren, opkom hos vor værdige Præsident, Søren Andersen; „Unge Mænds- og Kvinders Uddannelsesforening“ fremkom med Forslag i den Retning, og et Møde afholdtes i Begyndelsen af April, der resulterede i, at de ca. 50 Medlemmer, som vare tilstede, enedes om Dannelsen af en saadan Forening, dog saaledes, at Skriftforeningen skulde være underordnet de Unge Mænds- og Kvinders Uddannelsesforening, men med egen Bestyrelse.

Som Præsident valgtes Broder C. M. Hagberg med Søster Marie Gartmann og Br. C. Lørseth som Raadgivere, Rudolph Nielsen som Sekretær og Søster Dufine Sørensen som Kasserer.

Der blev derefter afholdt et andet Møde, hvor Planen for Arbejdet blev lagt. 6000 „Straaler af levende Lys“ kjøbtes som en Begyndelse til den Litteratur, vi vilde udbrede, og Byen og Omegnen inddeltes i Distrikter. Medlemmerne fik frit Valg, om de vilde gaa alene eller i Følge. Søndagen den 8. Maj begyndte „Skriftforeningen“ sin Virksomhed.

I den forløbne Maaned er der omdelt 1,459 Skrifter fra Dør til Dør, 175 udenfor Distriktet. Hertil er anvendt 54 Timer; til at besøge Familier 689 Timer. Resultatet af Arbejdet er jo endnu ikke saa tilfredsstillende, som vi haabe, det senere vil blive, men jeg er opfyldt af Glæde over den gode Begyndelse, og jeg føler mig velsignet ved at

have Andel i dette store Arbejde: at sprede Evangeliets Lys i Hytte som i Borg.

Et Fond er bleven dannet til Jndtjøb af Bøger og Skrifter, og Midler modtages af Enhver, der er interesseret i Arbejdet. Stor Tak fortjener Præs. Søren Andersen for den Maade, hvorpaa han bidrog til at sætte Fart i Arbejdet, idet han tilligemed Uldsterne James Steffensen, C. D. Petersen, Alma Petersen, L. Stausen og L. Svendsen hver gav 5 Kr. som en Begyndelse til det nævnte Fond, ligesom ogsaa Enkelte indenfor Menigheden have ydet deres Stjærv. Saaledes er da Fundamentet til et velsignelsesrigt Arbejde lagt, og som en mægtig Faktor i dette Arbejde danne vore Søstre et betydningsfuldt Elitekorps, der alle brænde af Begejstring for Søndagens Mission: at „skriste“; det skal siges til deres Ære, at de altid gaa i Spidsen, naar det kommer an paa at rulle den Sten fremad, som Daniel omtaler.

Paa Foreningens og egne Vegne sendes Dem selv og Medarbejdere hjertelig Hilsen.

Deres i den evige Pagt
C. M. Hagberg.

Søndagskolerens Program for Juli 1910.

(For 1. 2. og 3. Klasse's Lektier se Side 185 af „Stjernen“s 58. Aarg.)

4. Klasse.

19. Lektie: Seezoram myrdes — Guds Pagt med Nephi — Hungersnød ødelægger Landet. Helaman 7. til 11. Kap.
20. Lektie: Fremtræden af Lamaniten Samuel — hans Lærdomme og underfulde Profetier. Helaman 13. Kap. o. f. v.
21. Lektie: De lovede Tegn bebuder Frelserens Fødsel. 3. Nephi 1. og 2. Kap.

Missionsngheder.

Ankomst. Den 8. Juni ankom følgende Uldster fra Zion: Peter C. Rasmussen fra Draper, Richard C. Miller fra Castledale, Michael Hansen Loa, Geo. Albert Petersen og James B. Larsen fra Mount Pleasant, Thos. L. Thomsen fra Ephraim, Hyrum Domgaard fra Fayette, Alle fra Utah, og Charles Jensen fra Burton, Idaho. I samme Selskab kom ogsaa Andrew Jensen fra Centerfield, Utah, for at besøge Slægtninge og samle Slægtregister, og to unge Søstre, Laura og Clara Andersen fra Springville, Utah, for at besøge Danmark, Tyskland og Frankrig.

Beslikkelser. Uldsterne Peter C. Rasmussen, Geo. Albert Petersen, Hyrum Domgaard og James B. Larsen ere blevne besiddede til at virke

i Kristiania og Thos. S. Tomsen i Bergen, Norge; Richard C. Miller i Aalborg, Michael Hansen i Aarhus og Charles Jensen i Kjøbenhavn.

Afsløsning. Følgende Uldster ere hæderligt løste fra deres Missionsvirksomhed med Tilladelse til at rejse hjem: Hyrum W. Hansen og Christian S. Johnson med Dampskibet „Laurentic“ fra Liverpool den 28. Maj; Marius Simonson og Jngvat G. Hendricksen med Dampskibet „Canada“ fra Liverpool den 4. Juni; Ole Gulbrandsen med Dampskibet „Megantic“ fra Liverpool den 11. Juni og Herman F. Hansen med Dampskibet „Laurentic“ den 25. Juni.

Konferencen i Bergen

tog sin Begyndelse Torsdag den 30. April Aften Kl. 8 i Konferencens Lokale, Kong Oscarsgade 5. Foruden Præsident D. J. Sitterud og de 12 i Missionen virkende Uldster vare Missionspræsident Andrew Jensen og Redaktionssekretær Oluf J. Andersen fra Kjøbenhavn til Stede. Mødet aabnedes med Salmen: „Guds Aand som en Fld nu begynder at lue“. Bøn af Uldste Franklin J. D. Jensen.

Præs. Sitterud gjorde nogle opmuntrende Indledningsbemærkninger og bød de Hellige og Fremmede Velkommen. Derpaa afslagde de resp. Forstandere Rapport over de forskellige Grene som følger: Erastus Johnson fra Alesund meddelte, at det var lykkes de Hellige der at jitre sig et bekvemt Lokale i en smuk og rolig Del af Byen, og tilhørende en af Alesunds mest respekterede Borgere, der optræder som deres Ven og Beskytter; Torkel E. Torkelsen fra Haugefund, Georg Wm. Thulin fra Stavanger og Franklin J. D. Jensen fra Egersund. Det var glædeligt og opmuntrende at høre saavel om den nuværende Stilling som om Udsigterne for Fremtiden.

Præs. Andrew Jensen udtalte sin Glæde over de indgivne Rapporter, som fuldkommen stod paa Højde med Bærkets Fremgang overalt. Og naar det toges i Betragtning, at der i det forløbne Aar er tillagt Kirken 5000 nye Medlemmer ved Daab i hele Verden, saa have vi visselig Aarsag til at være tilfredse; intet andet Religionsfund kan opvise bedre Resultater.

Uldste Oluf J. Andersen gjorde nogle Slutningsbemærkninger og sagde bl. a.: „Det er nu snart 45 Aar, siden jeg som Yngling annammede „Mormonismen“, og omtrent 40 Aar, siden jeg i denne gamle historiske Stad som en ung, uerfaren Missionær — en af Landets indfødte Sønner — besøgte de saa Hellige, som den Gang levede her; det glæder mig særdeles meget at have Lejlighed til at komme her paany og med mangedobbelt Tro og Visshed bekræfte Sandheden angaaende de samme Lærdommes Egthed og at se den store Fremgang, Herrens

Værk har haft i Bergen og omliggende Steder." Mødet sluttede med Salmen: „Frem med Tak og Pris vi synge“. Takfigelse af Ældste Edward B. Mackelprang.

Søndag Formiddag afholdtes Søndagskolerne's Konference, der aabnedes med Sangen: „Kjære Barn, din Gud er nær dig“. Bøn af Ældste Torkel E. Torkelsen. Sangen: „Om af Trængsel du maa prøves“. De forskjellige Grenes Bestyrere aflagde derpaa Rapporter angaaende Skolernes Stilling som følger: Erastus Johnsen for Alesund, Torkel E. Torkelsen for Haugesund, Henry J. Amundsen for Stavanger og D. J. Sitterud for Bergen.

Derpaa udførtes et udmærket Program af de forskjellige Klasser og af enkelte Individuer, hvilket gav et godt Indblik i Skolernes Flid og velsignede Arbejde blandt baade Yngre og Ældre.

Ros og Opmuntring ydedes til Slutning af Ældste Oluf J. Andersen, der mindede om, hvor modtageligt Børnefindet er, og hvor nødvendigt det er, at det kun lærer det, der er godt og sandt. Præs. Andrew Jensen talte i samme Aand og fremholdt Søndagskole's store og uberegnelige Arbejde. Han dvælede derefter ved Sandheden af Mormons Bog og Betydningen af Profeten Joseph Smiths Mission, hans flittige Liv og hans Martyrdom. Den interessante Søndagskolekonference afsluttedes med Sangen: „Kastes du paa Bølgen om i Livets Nat“. Takfigelse af Sigvard Høiem.

Eftermiddag Kl. 3 aabnedes Mødet med Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte“. Bøn af Erastus Johnsen; Salmen: „O, min Fader, du, som kjender“. Præs. Sitterud introducerede følgende unge Missionærer, som ikke havde haft Lejlighed til at tale i de foregaaende Møder: Edward B. Mackelprang, Nephi Hansen, Hans J. Mortensen, Henry J. Amundsen, Joseph A. Christiansen og Wilford G. Wilde. De udtrykte alle den Glæde, de havde nydt i deres Missionsarbejde til Trods for deres Ufuldkommenhed i Sproget og ringe Kjendskab til Landets Sæder og Skikke. Det, de her havde set og hørt, havde sat dem i Stand til bedre at kunne paaskjønne baade deres Religion og deres Hjem i „det fjærne Vest“ med deres Forældre og Venner.

Ældste Oluf J. Andersen var den næste Taler. Han dvælede navnlig ved de mange Modsigelser, som i religiøse Anskuelser findes blandt Menneskenes Børn i vor Tid; det vigtigste Spørgsmaal er, hvorledes man finder det eneste Rette i alt det Kaos, som nu raader. Hvis Aandens Lys og Aabenbaring nogensinde har været til Nytte for den søgende Sjæl, saa maa det være nu. Selv i de lutheriske Lande, hvor Børnedaab og Konfirmation hidtil have været Religionens Hovedpiller, begynde „Troens Egne“ at tvivle om dem; men naar Grundvolden kan røkkes, hvem kan da frelse Bygningen fra at vikle og styrte sammen? Han formanede de Helliges til at øve sig i Hellighed og Pligtophydelse

og at lade vort Liv og Vandel være af den Bestaffenhed, at det kan lede Andre til det Sande og Rette. Vi skulde bygge vort eget Zion, hvorjomhelst vi bo, og erindre, at Herren giver os Betsignelser i Forhold til vor Oprigtighed og Tro.

Præs. Andrew Jensen fremstod dernæst og indlede sine Bemærkninger med at lægge Bægt paa Punktighed i alle vore Foretagender og ikke mindst i vore Møder. Han forklarede derefter Maaden, hvorpaa vor Kirkes Autoriteter foreslaas og godkjendes i deres Embeder; hvert Medlem har en Stemme med deri; vort Samfund er i Dag det eneste i Verden, der har denne demokratistiske Form af Selvstyre, medens alle de øvrige maa nøjes med de Præster og Ledere, som Udvalg og Komiteer vælge til dem. Han foreslog derpaa de forskellige Embedsmænd, baade Kirkens almindelige, som de vare godkendte ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, og Missionens og Konferencens som følger: Charles W. Penrose som Præsident over den europæiske Mission og Andrew Jensen som Præsident over den skandinaviske Mission med Oluf J. Andersen som Redaktionssekretær og Translatør for „Skandinaviens Stjerne“ og Joseph K. Nikoles som Missionssekretær.

Ole J. Sitterud som Præsident over Bergens Konference samt Forstander for Bergens Gren med Joseph A. Christiansen som Sekretær og Franklin J. D. Jensen og Torfel E. Torkelsen som Medarbejdere i Grenen.

Malesunds Gren: Craustus Johnsen som Forstander med Wilford H. Wilde som Medarbejder.

Haugeunds Gren: James C. Christensen som Forstander med Henry J. Amundsen som Medarbejder.

Stavanger Gren: Georg Wm. Thulin som Forstander med Hans J. Mortensen som Medarbejder.

Egersunds Gren: Edward P. Mackelprang som Forstander med Nephi Hansen som Medarbejder.

Præs. Jensen takkede de Hellige for deres Beredvillighed til enstemmig at vedtage alle de fremsatte Forslag; han fremholdt Vigtigheden af at leve saaledes, at vi kunne nyde Landens Aabenbarelse i alle vore Handlinger; thi Guds Kirke er atter organiseret paa Jorden, som den var i Frelserens Dage. Mødet sluttedes derpaa med Salmen: „Fra Himlen høje Hvælv“. Taksigelse af Geo. Wm. Thulin.

Søndag Aften. Mødet aabnedes med Salmen: „Se en Gang, hvor Tiden gaar“. Bøn af Franklin J. D. Jensen. Salmen: „Elfte Zion, stærk du stande“.

Præs. Sitterud afslagde dernæst en udmærket Rapport over Konferencens Stilling, der i alle Dele var tilfredsstillende. Han og Uldsterne arbejdede i den bedste Harmoni, og Forholdet mellem de Hellige var rosværdigt og godt. Alle Møder vare godt besøgte, saa at det endog

ofte hændte, at Lokalet viste sig for lille til at rumme de Forsamlede. Selv var han personlig bekendt med Stillingen i samtlige Grene i Konferencen, da han havde besøgt dem og glædet sig ved den gode Mand, som herskede overalt. Han oplæste derefter følgende Rapport over det Arbejde, der var udført i de forløbne 6 Maanedes: 75,538 Skrifter og 2252 Bøger omdelte, 35,468 Huse besøgte, 2008 Evangeliesamtaler, 486 Møder afholdte, 23 nye Medlemmer døbte, 3 ordinerede til Præstedømmet og 21 Børn velsignede.

Koret sang et udvalgt Stykke.

Præs. Jensen talte derefter. Han sagde, at Gud glæder sig mere over sine Børn paa Jorden end nogen jordisk Fader, og de Talenter, han har skjænket os, ønsker han, at vi skulle forvalte, saa at vi, naar vi aflægge ham Regnskab, kunne bringe ham den ønskede Rente. Ingen kan begribe Gud uden ved den Kundskab, som gives fra Himlen. Menneskenes selvvalgte Guder og selvskrevne Lærdomme have vist sig døde og udhygtige til at forbedre Noget i Verden. Det var nødvendigt at bruge Frelserens Handlinger og Ord som Kettesnor og ikke benytte Betegnelsen „Kristi Kirke“ om noget Samsund, der manglede de Kjendetegn, som den oprindelige Kirke havde. Selv var Taleren bekendt med mange forskellige Samsund, men de manglede alle det Kjendemærke, som Jesus selv gav, undtagen „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“.

Ældste Oluf J. Andersen udtalte derefter bl. a., at Mormonismen var ham vel bekendt; jo længer han lever, jo mere dyrebar bliver den for ham. Han formanede alle til Flid og Trofasthed.

Mødet sluttedes med Salmen: „O, hvor herligt!“ Taksigelse af Ældste Crastus Johnson.

Mandag Formiddag afholdtes der et overmaade interessant Præstedømmemøde. Herrens Mand var rigeligt udøst over ethvert Hjerte, og Glædestaarer fugtede ethvert Øje ved de gode Rapporter og hdmgyge Vidnesbyrd, som enhver af Ældsterne aflagde; thi Enhver sølte for sig selv, at Gud var tilfreds med det Arbejde, han havde udført.

Præsidenterne Sitterud og Jensen samt Ældste Oluf J. Andersen talte opmuntrende og belærende til Missionærerne.

Mandag Aften afholdtes Sakramentmøde sammen med Ungdomsforeningernes Konference. Det hellige Maaltid administreredes af Ældsterne Crastus Johnson og Franklin J. D. Jensen. De forskellige Ungdomsforeninger aflagde derefter Rapport angaaende deres Virksomhed. Ældste Henry J. Amundsen sang en Solo: „En Dag jeg paa et ensomt Sted“ med Korakkompagnement, og sluttelig talte Ældste Oluf J. Andersen og Præs. Andrew Jensen til Forsamlingen. De formanede de Unge til at „bygge deres Hus“ sandfærdigt og godt og de Ældre til at være trofaste i Evangeliets Tjeneste og foregaa de Yngre med et følge-

værdigt Exempel. Mødet sluttede med en Anthem: „O, hvor herlig er Zion“. Takfigelse af Præs. Sitterud.

Tirsdag Aften afholdtes der en prægtig Afstedsfest til Ære for de besøgende Brødre og bortdragende Missionærer, og man fik snart at vide, at man befandt sig i Norges Arnested for Vid og Lune; thi Bergenferne ere et rigt begavet Folk paa det æstetiske og dramatiske Omraade, hvilket Aftenens Program helt igjennem konstaterede. Ikke lidet animeret blev Stemningen, da to Lykønsningstelegrammer indløb til „Sødsfende og Benner“, et fra Stavanger, undertegnet: Severine Nielsen og Gurine Fristad, Bestyrelsen for den kvindelige Hjælpeforening, og Abdolph Jacobsen, Præs. for Ungdomsforeningerne, og et fra Kjøbenhavn fra Ældste Karl Rjør og Søster Judit Mortensen, begge før fra Haugefund, Norge, hvilket Alt belønnes med høj og varm Hyldest.

Præs. Sitterud udtalte derpaa sin dybe Erkjendtlighed til Enhver, der havde bidraget til at gjøre Konferencen til en saa nydelsessfuld Fests. Især havde Sangforet og Organisterne med deres energiske og dygtige Veder, Ældste Wilde, været en rig Kilde til Harmoni og Inspiration; Ord ere utilstrækkelige til at udtrykke den Paastjonnelse, som baade de Hellige og deres Benner føle, at de skyldte dem Alle.

Mange Hellige fra Haugefund og Stavanger havde med Dampskib indfundet sig til Konferencen, og Alle vare de enige om, at det var en af de bedste og rigeste Sammenkomster, de nogenfinde havde deltaget i.

Præs. Andrew Jensen tog Onsdag Morgen med Højsjelsbanen til Kristiania for at overvære Ex-Præs. Roosevelts Nobelforedrag, medens Ældste Oluf J. Andersen sammen med sin Ven Præs. Sitterud og flere Hellige tog med Dampskib samme Aften til Haugefund for der at afholde Møde og fortsætte videre Sydover til Stavanger, hvor Møder afholdtes Søndag den 8. Maj.

Wilford S. Wilde,
Konference-Sekretær.

Engelsk vil snart blive Verdenssprog.

To Trediedele af alle de Breve, som besørjes gennem Verdens Postvæsen, ere affendte af og sendte til engelsktalende Folk. 500 Millioner tale et eller flere Sprog foruden Modermaalet, og af disse tale en Fjerdedel Engelsk, 90 Millioner Russisk, 75 Millioner Tysk, 55 Millioner Fransk, 45 Millioner Spansk, 35 Millioner Italiensk og 12 Millioner Portugisisk; de Øvrige tale alle de mindre Nationers respektive Sprog. Medens $\frac{1}{4}$ af dem, der bruge Postvæsenet i civiliserede Nationer, ere Engelsktalende, er der $\frac{2}{3}$ af dem, som korrespondere, der gjøre det paa Engelsk. Uarsagen er den, at den største Del af kommercielle Transaktioner udføres i det engelske Sprog, selv blandt dem,

der ellers ikke tale det. Der er saaledes i Indien 20,000 Postkontorer, som gjennemsnitlig besørge 300 Millioner Breve og Pakker aarlig, og til disse Forsendelser anvendes næsten udelukkende Engelse til Trods for, at knap 300,000 af Indiens 300 Millioner Indbyggere tale dette Sprog.

En Menneſteven.

Den franſke Læge Joſeph Guillotin, ſom opfandt den moderne Henrettelsesmaſſine „Guillotinen“, var, hvor underlig det end lyder, en ſtor Menneſteven. Det var ikke Blodtørſt, der fik ham til at forſøge ſig ſom Opfinder, men det uhyggelige Syn af en Bøddel, ſom maatte hugge til flere Gange, inden han fik ſtilet en arm Forbryder af med Livet. Forøvrigt havde Henrettelsesmaſſiner allerede i Oldtiden været i Brug hos Perſerne og i Middelalderen hos Italienerne. Da den ſtore franſke Revolution udbrød, og Henrettelserne begyndte at foregaa i Maſſevis, lagde man Mærke til, at mange af de Dødsdømte døde pludſelig i Fængſlet, og det konſtateredes, at de havde taget Gift. Men hvor fik de den fra? Senere Tider har oplyſt, at den, der bedrog Guillotinen for de tiltænkte Ofre, var ingen anden end Doktor Guillotin, hvis Hjerte blødte ved al den Lidelse og Glendighed, han blev Vidne til. Han maa aabenbart have været Fængſelslæge, ſiden han var i Stand til at indſmugle Opiumſpiller til Fangerne; diſſe fik, efter at have ſunket dem, en hurtig og ſmertefri Død. Den Opfindelse, der har gjort hans Navn bekjendt gjennem Tiderne, forbitrede hans Tilværelſe, og han var forøvrigt en Gang paa et hængende Haar ved at blive henrettet i ſin egen Maſſine.

Jordſkjælvets Rædsler.

Medens de første Beretninger om Skaden ved Jordſkjælvet i Syditalien for Størstedelen have viſt ſig overdrevne, er Ofrenes Antal derimod for lavt angivet. Alene i Calitri bleve 40 Menneſter dræbte af de nedſtyrtende Huſe, og lige ſaa mange bleve haardt ſaarede. Den øverſte Del af Byen er en Ruinhøb. Calitris gamle Slot, der var en Seværdighed, er fuldſtændig jævnet med Jorden. Endnu ligge mange Lig begravede under Ruinerne. Ogsaa ſaarede fremdrages endnu derfra. I et Huſ ſandt man et 2 Aars Barn ſiddende ſammenkrøben i en Krog i et af Værelſerne. Barnet var fuldſtændig uſtadt, men dets Forældre laa livløſe i ſamme Værelſe, dræbte af nedſtyrtende Bjælker. I San Fele, hvor det italienske Kongepar førſt aflagde Beſøg, ere kun to Huſe fuldſtændig ødelagte. Ved deres Sammenſtyrtning begravedes 11

Personer, af hvilke kun 5 ere fremdragne levende. I Distrikterne Avenino og Potenza er der kun ganske faa ubeskadigede Huse. Politiet og Gensdarmene have truffet omfattende Forholdsregler for at beskytte Indbyggernes Ejendele og for at skaffe de Husvilde et foreløbigt Opholdssted.

År 60 År siden.

Det var i Gaar 60 År siden, at Apostlen Crastus Snow i Følge med John C. Forsgren og George B. Dykes landede i Kjøbenhavn Fredagen den 14. Juni 1850. De ankom med Dampskibet „Victoria“ fra England efter 3 Døgn's Rejse over Nordsøen. Dagens Betydning er bleven fejret paa en passende Maade baade i den scandinaviske Mission og hjemme i Utah, hvor der i Salt Lake City var arrangeret en stor Mindefest, til hvilken Hellige samlede i store Skarer fra Land og By. Naar vi betænke, at der i de forløbne 60 År er bleven tillagt Renigheberne 50,000 ved Daab, at 25,000 ere emigrerede, og at omtrent 150 unge Sønner af disse i Dag befinde sig i de tre nordiske Lande som Missionærer og levende Vidnesbyrd om Egtigheden af deres Forældres Religion, da have vi stor Årsglad til at takke Gud for den 14. Juni 1850 og for den noble Sandhedens Dolk, Apostlen Crastus Snow.

Missionærernes Rapport for Maj 1910.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omfattede	Bøger omfattede	Fremmedes Glem besøgte	Uopbesøgte Sættaler	Moder afholdte	Dobte	Ordinerede	Børn relligjorte
James Jensen	Nalborg	20	13543	463	6835	797	73	1	1	
Niels J. Larsen	Århus	18	13270	412	5484	656	86	18		3
Hans Mikkelsen	Kjøbenhavn	19	15500	413	8064	484	81	10		
Ole J. Sitterud	Bergen	13	6179	202	3006	231	94	3		1
Søren Andersen	Kristiania	24	24218	250	8779	759	128	8		1
Heber J. Hansen	Trondhjem	13	4287	136	1687	249	31		2	
Totalsum for Missionen		107	76997	1876	33855	3176	493	40	3	5

Indhold:

Mormonismen bedømt efter dens Frugter	177	Missionærernes	185
Tempelpladsen forstjønnes	181	Foraarskonferencen i Bergen	186
Kronjuvelerne	183	Engelsk vil snart blive Verdenssproget	190
Tankesprog	183	En Mennekteven	191
Redaktionelt:		Fordikjælvets Rædser	191
Vard at efterligne	184	For 60 År siden	192
Søndagskolorernes Program	185	Missionærernes Rapport	192